

Η Πανήγυρη του Ι.Ν. Κοιμήσεως της Θεοτόκου Ιωνίας στην Κόρινθο

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κορίνθου, Σικυώνος, Ζεμενού, Ταρσού και Πολυφέγγους

Το πρωί της 15ης Αυγούστου 2024, κύρια ημέρα της Θεομητορικής εορτής της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Κεγχρεών, Πρωτοσύγκελλος της Ι. Μητροπόλεως Κορίνθου, κ. Αγάπιος τέλεσε την Θ. Λειτουργία στον πανηγυρίζοντα Ι. Ναό Κοιμήσεως Θεοτόκου Ιωνίας (Συνοικισμού) Κορίνθου συλλειτουργούντων του Πανοσ. Αρχιμ. π. Δαμασκηνού Γεννηματά, του Αιδεσ. Πρωτ/ρου π. Ιωάννη Δελημπαλτά και των Διακόνων π. Χρήστου Χίλια και π. Αγγέλου Σαλάτα, ενώ συμπροσευχόμενος παρέστη ο

Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κορίνθου κ. Διονύσιος.

Τον Θείο λόγο εκήρυξε ο Θεοφιλέστατος, ο οποίος ανεφέρθη στο «Μυστήριο» που ονομάζεται «Θεοτόκος» τονίζοντας ότι δυσκόλως δύναται να το κατανοήσει ανθρώπινος νους, αφού «πάντα υπέρ έννοιαν, πάντα υπερένδοξα» τα της Θεοτόκου μυστήρια, αν και συναμιλλώνται ανά τους αιώνες οι Πατέρες της Εκκλησίας μας ως και οι υμνωδοί και ασματογράφοι Της για να εκφράσουν όσο γίνεται με πιο προσιτό τρόπο σ' εμάς «τὸ ξένον τῆς Παρθένου μυστήριον», το οποίο «τῷ κόσμῳ ανεδείχθη σωτήριον».

Ανάμεσα στους ωραίους και εκφραστικότετους ύμνους της εορτής της Κοιμήσεως ξεχωρίζει ο ειρμός της θ' ωδής· «Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὄροι, ἐν σοὶ Παρθένε...» διότι Εκείνη παραμένει «μετὰ τὸκον Παρθένος, καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα» και με αφορμή τον ύμνο αυτόν έκαμε λόγο για τα σπουδαιότερα της Θεομήτορος, που δείχνουν πως όλα τα γεγονότα της ζωής Της ήταν «υπέρ έννοιαν».

Γεννήθηκε ως καρπός προσευχής και όχι ως καρπός ηδονής.

Όταν οδηγήθηκε στον Ναό για την αφιέρωση Της, σύμφωνα με το τάμα των γονέων Της, Άγγελοι Την υποδέχθηκαν «ἐν ὕμνοις».

Δεν εντάχθηκε στον χώρο των παρθένων, αλλά εισήχθη εις τα άγια των Αγίων, όπου «ἅπαξ τοῦ ένιαυτοῦ μόνος ὁ ἀρχιερεύς» (Εβρ. θ', 7) εισήρχετο.

Τρέφεται εις τα άγια των Αγίων υπ' Αγγέλων.

Παρθένος ούσα κατά την ομολογία Της στον Αρχάγγελο Γαβριήλ· «ἄνδρα οὐ γινώσκω» (Λουκ. α', 34) γίνεται Μήτηρ Θεού «άνευ ανδρός τετοκυία» και μένει Παρθένος, πρίν τον τόκον, κατά τον τόκον και μετά τον τόκον.

Το σπουδαιότερον όμως της ζωής Της ήταν ότι αξιώθηκε να γίνει «μήτηρ της ζωής», διότι ο Υιός Της είναι η ζωή. Ομολογείται υπό του Απ. Πέτρου «ἀρχηγὸς τῆς ζωῆς» (Πραξ. γ', 15) ο Χριστός.

Κηρύττεται υπό του Ευαγγελιστοῦ Ιωάννου του Θεολόγου ότι «χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὃ γέγονεν» (α', 3) και πιστεύεται υπό των Χριστιανών Δημιουργός, ως ομολογούμε στο Σύμβολο της Πίστεως· «δι' ου τα πάντα ἐγένετο». Είχε μέσα Του ζωή, και Αυτός, ως πηγή της ζωής που είναι, δημιούργησε και συντηρεί κάθε

ζωή. Όμως την ζωή των ανθρώπων διεδέχθη ο θάνατος ένεκα της παρακοής της ανυπάκουης Εύας. Η υπακοή της Μαρίας έφερε, ως άλλη «κλίμαξ», τον Χριστόν στην γη, ο Οποίος «έπει οὖν τὰ παιδία κεκοινώνηκε σαρκὸς καὶ αἵματος, καὶ αὐτὸς παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν, ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτ' ἔστι τὸν διάβολον» (Εβρ. β',14), χαρίζοντας στο ανθρώπινο γένος και πάλιν ζωήν αιώνιον και αθάνατον.

Ὡς «μήτηρ της ζωής» η Θεοτόκος αξιώνεται να παραμένει «μετά θάνατον ζώσα», αφού με τον θάνατό Της, ο οποίος της εγνωρίσθη υπό του Αρχαγγέλου Γαβριήλ τρείς ημέρες ενωρίτερον και «εχάρη λίαν» δια το άγγελμα ένεκα της αγάπης και του πόθου να ευρεθεί κοντά στον Χριστό, τον Θεόν και Υιόν Της, χωρίζεται η ψυχή από το Σώμα Της, αλλά και πάλι ενώνεται, ώστε να έχουμε την μετάστασή Της στους ουραμούς, ενώ διαφορετικά ορίζουν οι νόμοι της φύσεως, «νενίκηνται της φύσεως οι όροι»!

Και όλα αυτά εορτάζονται υπό της Εκκλησίας μας τον μήνα Αύγουστο, τέλος του λειτουργικού έτους, και συνιστούν μία κατάληξη, ένα τέλος (=σκοπό), που δεν είναι άλλος από τον σκοπό για τον οποίο μας εδημιούργησε ο Θεός, δηλαδή η κοινωνία όλων των ανθρώπων στην αιώνια ζωή, πέραν του θανάτου, που για τους Χριστιανούς δεν είναι «κατάληξις», όταν στους έσχατους χρόνους θα έλθει και πάλιν ο Χριστός!

Στρεφόμενος δε ο Θεοφιλέστατος προς τον Σεβασμιώτατο τον παρακάλεσε να εύχεται Αρχιερατικώς, ώστε χαρά να κατακλύζει τις καρδιές μας ένεκα της αγάπης και του πόθου να ενωθούμε με το «άκρως εφετόν», τον Νυμφίο της ψυχής μας, να μη χάνουμε τον στόχο της ζωής μας, τον σκοπό όλης της δημιουργίας, που είναι η μετοχή μας στην ζωή του Χριστού και την θεία μακαριότητα Του, για ν' απολαμβάνουμε στο διηνεκές, στους απέραντους αιώνες, το κάλλος του Προσώπου Του, όχι «εν αινίγματι» ούτε ως «εν εσόπτρω» αλλά «πρόσωπον προς πρόσωπον», καθώς και την υπερκόσμια ωραιότητα, την αίγλη της όψεως του Θεομητορικού Προσώπου της «Μητέρας της ζωής», της Παναγίας Μητέρας Του, της Μητέρας πάντων ημών!

Στην Αρχιερατική Θ. Λειτουργία παρέστησαν συμπροσευχόμενοι ο Δήμαρχος Κορινθίων κ. Νικόλαος Σταυρέλης και ο Αντιδήμαρχος Ψηφιακής Πολιτικής κ. Ευάγγελος Παπαϊωάννου.

